

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **J. D. U.**, narozený X
státní příslušník Nigerijské federativní republiky
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. OAM-201/ZA-ZA11-K03-2018,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. OAM-201/ZA-ZA11-K03-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce v úvodu své žaloby rekapituluje důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s tím, že v zemi původu je členem protestního separatistického hnutí IPOB (Indigenous People of Biafra; dále jen „IPOB“). V rámci tohoto hnutí se žalobce účastnil opakovaně demonstrací a protestů. Dvakrát byli účastníci demonstrací napadeni vládními jednotkami a demonstrace byly rozeznány za použití zbraní, přičemž sám žalobce těsně unikl. Demonstrací na podporu IPOB se žalobce účastnil i v České republice. Žalobce polemizuje s jednotlivými zjištěními žalovaného, v nichž tento shledal v tvrzeních žalobce rozpory. Žalobce je přesvědčen, že hodnocení jeho věrohodnosti ze strany žalovaného odporuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí budí dojem tendenčnosti, protože neobsahuje objektivní hodnocení výpovědi žalobce. Žalovaný uměle hledá a vytváří rozpory i tam, kde ve skutečnosti nejsou. Žalobce dále popisuje, jaká je aktuální situace pro-Biafra aktivistů v Nigérii. Je přesvědčen, že v zemi původu mu hrozí pronásledování z důvodu zastávání určitého politického názoru a jeho projevoování navenek prostřednictvím členství v hnutí IPOB a podílení se na činnosti tohoto hnutí. I on sám dvakrát těsně unikl přímému ohrožení života, kdy na demonstraci zaútočili ozbrojení muži. V jeho případě je tak relevantní jak § 12 písm. a), tak § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce poukazuje na to, že právo pokojně se shromažďovat je jedním z politických práv ve smyslu oddílu druhého Listiny základní práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) a že on sám byl zadržen právě v důsledku uplatňování tohoto práva. Závěrem žaloby žalobce namítá porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“), neboť napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho rodinného života. Žalobce má v České republice manželku a dceru, třebaže aktuální rodinná situace žalobce je v důsledku jeho pobytu ve vězení komplikovaná.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby, neboť neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Nigerijské federativní republiky, a zejména na protokol o pohovoru ze dne 6. 3. 2018 a protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 18. 2. 2019. Tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jednak nemožnost návratu žalobce do země původu z důvodu obav, že může být zabit za své členství v IPOB či aktivity v „hnutí BIAFRA“, a jednak skutečnost, že v České republice žije jeho manželka s dcerou. Žalovaný je přesvědčen, že veškeré skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení uváděl ohledně svého zapojení do činnosti IPOB, velmi pečlivě zvážil a odpovídajícím způsobem vyhodnotil. Poukázal na to, že žalobci byl v průběhu správního řízení poskytnut široký prostor pro výpovědi a se žalobcem byl proveden též doplňující pohovor. Ač žalobce za důvod své žádosti označil to, že byl členem „BIAFRA“, přičemž později upřesnil, že členem IPOB, musel žalovaný konstatovat, že výpověď žalobce v uvedeném bodě nelze považovat za věrohodnou, a to pro výskyt velkého množství vzájemně odporujících si tvrzení, absenci znalostí naprosto zásadních faktů ohledně IPOB, jakož i malé množství údajů (nadto zcela nekonkrétních) o aktivitě žalobce na podporu myšlenky obnovení státu Biafra, které byl žalobce správnímu orgánu schopen a ochoten poskytnout. V této souvislosti žalovaný odkázal na strany 6 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, na nichž se velmi zevrubně výpovědi žalobce zabýval. V podrobnostech pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsah správního spisu a judikaturu správních soudů.

4. Ve vztahu k právu žalobce na rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech žalovaný odkázal na strany 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) rovněž vypořádal s tím, zda by vycestování žalobce mohlo být v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Odkázal v této souvislosti opětovně na samotné výpovědi žalobce, který uvedl, že se svou rodinou není dlouhodobě (s manželkou minimálně od svého nástupu do výkonu trestu odnětí svobody v roce 2014 a s dcerou dokonce již od roku 2013) v kontaktu. Žalobce se svou rodinou nežije, přičemž v průběhu správního řízení sdělil, že je ze strany manželky odmítán. Na otázku žalovaného, zda své manželce zasílá nějakou finanční částku na svou dceru, žalobce uvedl, že jsou stále manželé, a tudíž to není jeho povinnost. Z výpovědí samotného žalobce týkající se jeho rodiny tak žalovaný dovodil nefunkčnost takové rodiny a nezájem rodinných příslušníků o další život se žalobcem.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 1. 3. 2018, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále jen „ČR“) dne 31. 8. 2006. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2006, č. j. OAM-1085/LE-07-07-2006, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, neboť žalovaný dospěl k závěru, že jím zmíněné ohrožení jeho osoby z důvodu pronásledování členů politické strany PDP (People's Democratic Party), není podložené, a některá jeho tvrzení považoval za nevěrohodná. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který usnesením ze dne 31. 5. 2007, č. j. 3 Az 68/2006-30, řízení pro zpětvzetí žaloby zastavil.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 3. 2018 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a následně dne 6. 3. 2018 poskytl k podané žádosti údaje.

Uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie, příslušníkem etnika I., a hlásí se ke křesťanskému náboženskému vyznání. Asi od roku 2010 je členem skupiny BIAFRA, která usiluje o vytvoření vlastního státu. Je ženatý, manželka žije v R. p. R. spolu s jeho dcerou. Do ČR přicestoval v roce 2014 letecky z Lagosu a od té doby ČR neopustil. Poprvé do ČR přicestoval v roce 2006 a byl zde asi osm let, přičemž také 1,5 roku pracoval ve Velké Británii. Je zdravý. K důvodům podání žádosti sdělil, že je členem BIAFRA, která se snaží o dosažení osvobození. Bojí se vrátit zpět do své země, protože by se mu tam mohlo něco stát. Byl asi 3,5 roku ve vězení v ČR, od té doby neví nic o své rodině ani o svém domově. Bojí se vrátit do vlasti, protože státní úředníci, policie a armáda unášejí lidi, kteří jsou z BIAFRA a dokonce je i zabíjejí. Neví, jak by vypadal jeho život po návratu do vlasti. V ČR má manželku a dceru, které jsou pro něj nejdůležitější. Kvůli svému odsouzení přišel o povolení k pobytu v ČR.

10. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 6. 3. 2018 za přítomnosti tlumočnice anglického jazyka. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že se vrátil do Nigérie v prosinci 2013 a strávil tam asi 2,5 měsíce, do ČR se vrátil v roce 2014. Na žádost o vysvětlení faktu, že dle vstupních razítek v jeho cestovním dokladu v Nigérii pobýval skoro pět měsíců, sdělil, že co se týče dat, ví, že odcestoval v prosinci a spletl měsíc návratu do ČR; nemohl nahlédnout do cestovního pasu. Důvodem pobytu ve vlasti byla návštěva rodiny. Setkal se i s matkou, po celou dobu návštěvy se skrýval a snažil se zjistit, jaká je situace ohledně BIAFRA. Pobýval v Lagosu a Abě. Skrýval se, protože nebyl v bezpečí; obával se útoků. Dodal, že řada členů BIAFRA je stejně jako on zažila. BIAFRA usiluje o samostatnost státu. Všude tam, kde dochází k protestům, by měl vyjádřit svůj názor. Několikrát se stal terčem útoku, a proto se skrýval. Několikrát se mu před útoky povedlo uniknout v Lagosu či Abě, například unikl z přestřelky. V dubnu 2014 během návštěvy v Nigérii došlo ke dvěma útokům v Abě a k jednomu v Lagosu. Útoky probíhaly na část skupiny, například na jeho přátele a na něho osobně. Nemohl se vrátit do ČR dříve, protože již měl koupenou letenku a jinou si nemohl kvůli penězům koupit. Čekal na datum svého odletu a skrýval se. Útoky přicházely od skupiny ozbrojených lidí. Armáda nebo policie někdy chodí v přestrojení, takže to mohli být jejich příslušníci. Útočící osoby neznal, ale on jim možná byl znám z fotek. Útoky se odehrávaly na ulici, například během protestů, ale vojáci se zaměřovali i na jednotlivce. Mohli unést člověka nebo ho zastřelit. V Abě zažil 2 útoky a utekl do lesa. V Lagosu, když jel autobusem, viděl ozbrojené lidi, kteří pak začali střílet, a on odtud opět unikl. Proto se až do data odletu skrýval. Lidé byli napadáni během protestů, protože jsou z BIAFRA. Vláda nedovolí, aby si vytvořili vlastní stát. Žalobce věří, že jednoho dne získají vlastní stát a svobodu. Žalobce se protestů účastnil mnohokrát, ale útoky byly jen dva. Po útocích vždy utekl. Během demonstrací nebyli ozbrojeni, jednalo se o nenásilné protesty, nemohli mít zbraně. Všichni se snažili utéct, báli se o život. Někteří lidé byli zranění či chycení, a bylo s nimi špatně zacházeno, nebo byli zabiti. Prováděla to vláda, byť nepřímo. Vláda používá různé skupiny, aby demonstrace rozprášila. Ve většině vojenských států ozbrojené složky napadají lidi. Lidi z vlády jsou muslimové a jsou proti Biafře. BIAFRA nemá konflikty s jinými skupinami, a proto jsou to určité lidi z vlády. Žalobce nebyl postřelen ani zraněn. Co se stalo jiným lidem, se mohlo stát i jemu. Setkání v Abě, o kterých hovořil, se konala asi v únoru a březnu 2014, v dubnu 2014 se vrátil do Lagosu. Mimo útěku žádná opatření k vyřešení své situace nečinil.
11. Dále žalobce během pohovoru dne 6. 3. 2018 uvedl, že členem BIAFRA se člověk stává narozením, jen musí věřit jejímu dědictví. Patří tam lidé z východních států, přičemž asi 80

až 90 % jejich obyvatel jsou členové BIAFRA. Záleží na každém, jak bude aktivní a jak bude bojovat za svobodu Biafry, zda se bude účastnit protestů, přispívat do novin apod. Cílem hnutí BIAFRA je osvobození a samostatný stát. BIAFRA je legální uskupení, které je registrované, a to mezinárodně. V čele stojí „Nnamdi Kalu“, který je nejaktivnější. Dalším významným představitelem BIAFRA je Uwazuruike. K okolnostem přestřelky v Lagosu žalobce uvedl, že střelce nezná, útok byl proveden podobně jako v Abě člověkem v civilu. Na co nebo na koho střílel, žalobce neví, prostě začal střílet. Kde přesně se to v Lagosu stalo, žalobce neví, adresu nezná, bylo to v hospodě. Též uvedl, že skupina lidí etnika I. stála před hospodou, přičemž útočníci přijeli v dodávce a začali útočit; poté se všichni rozutekli. Žalobce se spolu s ostatními snažil uniknout; podařilo se mu utéct zadem. K poznámce oprávněné úřední osoby žalovaného, že dříve mluvil o jednom útočnickovi a nyní hovoří o více lidech, žalobce objasnil, že neříkal, že to byla jedna osoba. Na poznámku oprávněné úřední osoby žalovaného, že nejprve žalobce uvedl, že stříleli v hospodě, a nyní tvrdí, že na ně stříleli před hospodou, žalobce reagoval, že to místo vypadalo jako garáž, byla to hospoda; útočníci před to místo přijeli a začali střílet. Když jsou členové komunity I. ve skupině, baví se jazykem i., a tak se to asi útočníci dozvěděli. Po střelbě žalobce utekl, běžel po ulici někam, aby se ukryl. Až do svého odletu se skrýval v Lagosu. K poznámce oprávněné úřední osoby žalovaného, že nejprve uvedl, že z autobusu viděl ozbrojené lidi, kteří pak začali střílet, a nyní příběh popisuje zcela jinak, sdělil, že neříkal, že jel autobusem, ale že útočníci byli v autobusu, v dodávce.

12. Během pohovoru dne 6. 3. 2018 žalobce dále uvedl, že se účastnil demonstrací za osvobození Biafry, kdykoliv se konaly; kolik jich bylo, si nevzpomíná. Účastnil se jich také v ČR kromě období výkonu trestu odnětí svobody. Na demonstracích nosil vlajku Biafry, vykřikoval hesla „Osvobodte Biafru“, „Chceme svobodu“, „Žádáme o Biafru“. Členem BIAFRA se stal v roce 2010, neboť si tehdy uvědomil své dědictví a přidal se k té myšlence. V případě návratu do Nigérie se žalobce obává, že by mohl zemřít a stát se obětí stejně jako další lidé. Kdyby se vrátil do vlasti, byl by aktivnější, a proto by mu hrozilo větší riziko. Většina členů by na demonstraci nešla, proto jsou ve větším bezpečí. V Nigérii se demonstrací BIAFRA před svým pobytem ve vlasti v letech 2013 až 2014 neúčastnil. Od roku 2010 se snažil najít si cestu v rámci hnutí BIAFRA, účastnil se diskuzí a zjišťoval si informace. V ČR je skupina lidí komunity I., která ty pořádá akce. V roce 2013 se zúčastnil jedné demonstrace v Praze, během níž měl uniformu a vlajky Biafry. Více demonstrací se nemohl účastnit, neboť byl ve vězení. Taky se účastnil dalších diskuzí a mítinků. K možnosti vyřešit své potíže např. přestěhováním se v rámci země uvedl, že v rámci Nigérie to bude všude stejné. Mimo uvedených problémů neměl žalobce ve své vlasti žádné jiné potíže.
13. Dále žalobce během pohovoru dne 6. 3. 2018 uvedl, že chce zůstat v ČR s manželkou a dcerou, které nemůže opustit. Chce začít nový život. Vztah s manželkou trvá od roku 2008, roku 2009 se jim narodila dcera. Manželka se na něj zlobila, že je ve vězení, byl s ní v kontaktu naposledy před nástupem do výkonu trestu, nyní s ním nemluví. Žalobce posílá zprávy, kontaktuje je, ale nemá od nich žádnou zpětnou vazbu. Nyní by to chtěl vše urovnat. Manželka s dcerou bydlí v R. p. R.. Na dceru neplatí výživné, protože jsou s manželkou v manželském svazku, a tak nemá nic takového stanovené. Před uvězněním přispíval na domácnost, a když pracoval ve vězení, posílal část svého výdělku dceři.
14. Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 18. 2. 2019 za přítomnosti tlumočnicka anglického jazyka. Žalobce na otázku, proč se v

letech 2008 až 2012 do Nigérie opakovaně vracel, uvedl, že jel za rodinou a též kvůli svému členství v BIAFRA. Problémy však měl až při poslední návštěvě na přelomu let 2013 a 2014. V předchozích letech se jen účastnil akcí BIAFRA, ale konflikty neměl. Už v letech 2008 a 2009 se o tu organizaci zajímal, ale nebyl nijak aktivní. Až později si uvědomil své kořeny a dospěl k závěru, že musí mít vlastní nezávislý stát, a proto začal být aktivní v rámci BIAFRA. K otázce Biafry mimo jiné žalobce uvedl, že informace o konání demonstrací dostával od vysokých představitelů hnutí, jako je „Nnamdi Kalu“ z IPOB, přičemž v Nigérii jsou i jiné organizace, jako MASSOB (Hnutí za obnovu samostatného státu Biafra, dále jen „MASSOB“). O tom, že je od roku 2014 členem IPOB, se žalobce v prvním pohovoru nezmiňoval, protože pro ně je to stejné, zda jsou v BIAFRA nebo IPOB. Členský průkaz obdržel od jednoho představitele roku 2014 v Abě. Organizaci IPOB založil „Nnamdi Kalu“ v roce 2014 nebo 2015, ale existovala již předtím. Cílem IPOB je existence samostatného státu Biafra. Ideologie a cíle organizací IPOB a MASSOB jsou stejné, žádné rozdíly mezi nimi nejsou; IPOB si vybral, protože více věří jeho představiteli. Na poznámku oprávněné úřední osoby žalovaného, že dle informací IPOB schvaluje i ozbrojený boj, žalobce reagoval, že vždy to byly pokojné demonstrace a zatím k žádnému ozbrojenému konfliktu z jejich strany nedošlo. Žalobce věří, že IPOB je v Nigérii povolena a registrována. Na žádost, aby průkaz člena IPOB nakreslil, reagoval, že neumí kreslit, ale uvedl, že tam byla vlajka Biafry a jeho jméno; nakreslit vlajku hnutí nemůže, ale byla tam zelená, černá a červená barva, vodorovně; jak jdou pruhy za sebou, neví. Ví, že představitel BIAFRA utekl do Izraele, předtím odjel do Londýna. V Nigérii se stále konají demonstrace IPOB, situaci sleduje. Na otázku, zda má Biafra nějaký významný den, odpověděl, že ano, myslí, že je tam Den Biafry, ale neví přesně kdy. Na otázku, proč se tento den slaví, odpověděl, že roku 1967 byl proveden masakr na jejich lidi, a to bylo někdy během bojů o nezávislost Biafry. Vzpomíná se na ty, kteří během toho masakru zemřeli; slaví se proto, aby pak pokračovali ve svém úsilí v získání nezávislosti. K dotazu, zda mimo demonstrace vyvinul ještě v ČR nějakou aktivitu, sdělil, že ne, že byla demonstrace, po níž „Nnamdi Kanu“ přijel do Prahy a setkal se s účastníky a se žalobcem. Setkání se uskutečnilo „někde v centru“ v ulici Ve Smečkách, kde se nachází africký obchod, v němž se sešli.

15. Součástí správního spisu jsou dále: (i) část spisového materiálu vztahujícího se k předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu č. j. OAM-1085/LE-07-2006; (ii) Informace MZV ČR, č. j. 119339-LPTP, ze dne 25. 11. 2015, týkající se Boko Haram a hnutí MASSOB; (iii) překlad zprávy International Crisis Group, týkající se povstání biaferských separatistů v Nigérii, ze dne 4. 12. 2015; (iv) Informace OAMP, Secesionistické hnutí „Původní obyvatelé Biafry (IPOB)“, ze dne 29. 11. 2016; (v) Informace MZV ČR ze dne 23. 11. 2017, č. j. 113904/2017-LPTP, o postavení Hnutí za obnovu samostatného státu Biafra (MASSOB); (vi) Informace Evropského podpůrného azylového úřadu (EASO) týkající se perzekuce jedinců v Nigérii, konkrétně členů a stoupenců separatistických hnutí a osob zasažených činností tajných spolků, z října 2018; (vii) výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018 týkající se Nigérie; (viii) výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 týkající se Nigérie; (ix) Informace OAMP ze dne 19. 9. 2018 týkající se bezpečnostní a politické situace v Nigérii; (x) Informace OAMP ze dne 16. 10. 2018 týkající se Boko Haram; (xi) Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018, č. j. 111004/2018-LPTP, týkající se situace neúspěšných žadatelů po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; (xii) článek ČTK ze dne 14. 2. 2018 „V Nigérii byl odsouzen spolupachatel únosu školaček z Chiboku“; (xiii) oddací list žalobce ze dne 19. 2. 2018; (xiv) rodný list dcery žalobce ze dne 19. 2. 2018; (xv) rozsudek Městského

soudu v Praze z dne 29. 4. 2015, sp. zn. 41 T 4/2015, kterým byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let, a to za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

16. Žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 19. 3. 2019. Možnosti seznámit se s jejich obsahem nevyužil, rovněž jejich doplnění nenavrl. Žádné námítky neměl ani proti zdrojům daných podkladů. Při seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že se cítí být Biafranem, a že se při návratu do Nigérie bojí o svůj život; v ČR prožil téměř polovinu života a má zde svou rodinu.
17. Napadené rozhodnutí si žalobce převzal dne 6. 6. 2019. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že žalobce sice uvedl, že byl členem BIAFRA, přičemž později upřesnil, že členem IPOB, nicméně jeho výpověď žalovaný v tomto bodě nepovažoval za věrohodnou, a to pro výskyt velkého množství vzájemně si odporujících tvrzení, absenci znalostí zásadních faktů ohledně IPOB, jakož i kvůli malému množství a nekonkrétnosti údajů o jeho aktivitě na podporu myšlenky obnovení státu Biafra. Tyto své závěry následně žalovaný podrobně odůvodnil. K rodinné situaci žalobce žalovaný uvedl, že ačkoliv chápe snahu žalobce zůstat na území ČR se svojí rodinou, je nucen konstatovat, že mezinárodní ochrana je mimořádným institutem sloužícím k ochraně jednotlivců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě, jak to již zcela jednoznačně a opakovaně vyložil NSS například ve svých rozhodnutích ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2008, nebo ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010, nebo také Městský soud v Praze v rozsudku, ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4 Az 9/2010. Žalobce se svojí manželkou a nezletilou dcerou nežije ve společné domácnosti, tyto viděl naposledy v roce 2014, resp. dceru v roce 2013, jejich kontakt je problematický a odmítavý ze strany manželky, která žalobce ani za dobu jeho několikaletého trestu odnětí svobody ve vězení s dcerou nenavštěvovala.

Posouzení žaloby soudem

18. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nadto žalovaný nedostatečně odůvodnil úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu zákona o azylu. Tyto obecné námítky však soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů,*

úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
20. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Podle § 23 odst. 1 zákona o azylu ministerstvo vnitra provede za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany.
22. Podle § 49a odst. 1 zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
23. Žalobce v žalobě předně namítá, že žalovaný nesprávně zhodnotil věrohodnost jeho výpovědi stran členství žalobce v IPOB a jeho aktivit v rámci obnovy nezávislosti Biafry, pro které by měl být po návratu do vlasti pronásledován, a na základě toho nesprávně aplikoval § 12 zákona o azylu. Předmětem posouzení soudu je proto otázka, zda výpověď žalobce při pohovorech je důvěryhodná ve vztahu k výkonu politických práv žalobce a zastávání určitých politických názorů, a to ve vztahu k členství žalobce v IPOB a prosazování myšlenky samostatného státu Biafra, pro které by mu mohlo hrozit pronásledování po návratu do země původu.
24. Konkrétně žalobce namítl, že když uvedl, že je členem BIAFRA, tak měl na mysli, že je sympatizantem myšlenky na obnovu nezávislosti státu Biafra, přičemž nepovažoval za důležité uvádět, ve které organizaci konkrétně působí, neboť sympatizanti této myšlenky se obecně v Nigérii potýkají s problémy bez ohledu na to, zda se jedná o členy IPOB či MASSOB. Jestliže žalovaný považoval odpověď žalobce za málo konkrétní, mohl se ho otázat, zdali působí v nějaké konkrétní organizaci. V doplňujícím rozhovoru poté žalobce konkretizoval, že je členem organizace IPOB. Rovněž žalobce nevidí rozpor v tom, kdy konkrétně se stal členem nebo podporovatelem organizace IPOB. Žalobce nejprve uvedl, že již svým původem se stal sympatizantem myšlenky na obnovu nezávislosti Biafry, aby poté řekl, že je členem od roku 2014. K tomu žalobce uvádí, že toto

tvrzení vůbec nepředstavuje rozpor, neboť on sám pochází z kmene I., jehož valná část podporuje myšlenku nezávislosti Biafry. Již samotným svým původem tedy tíhne k podpoře nezávislosti Biafry, to ovšem ještě samo o sobě nepředstavuje aktivní účast. Za začátek této aktivní činnosti považuje až rok 2014, kdy se přidal k organizaci IPOB a začal navštěvovat i demonstrace pořádané touto organizací. Žalobce na rozdíl od žalovaného považuje toto za racionální vysvětlení.

25. Dále se žalobce neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že by neznal základní informace ohledně hnutí IPOB. Žalobce byl schopen popsat vlnu hnutí a znal významný den hnutí. Žalobce však podotýká, že hlavní myšlenkou hnutí je obnovení samostatnosti a nezávislosti státu Biafra, nezajímal se proto o jednotlivé reálie hnutí, které s myšlenkou samostatnosti jako takovou nemají příliš společného, a nejsou proto pro žalobce podstatné.
26. Žalovaný dále nachází rozpory v žalobcově popisu útoku na demonstrace. Žalobce uvedl, že byl svědkem dvou útoků, přičemž jeden se odehrál ve městě Aba a druhý se odehrál ve městě Lagos, přičemž v obou případech na skupinku demonstrantů zaútočili ozbrojení muži. Není pravdou, že by si žalobce nebyl schopen vzpomenout na žádné detaily ani místo, jak uvádí žalovaný.
27. Žalobce také odkázal na Příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků. V té je zdůrazňováno zejména rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a posuzovatele, tedy odnětí striktní důkazní povinnosti z beder žadatele a uložení povinnosti posuzovateli, aby žadatele k doložení jeho tvrzení vedl a sám získal informace jemu dostupné. Konkrétně se v ní uvádí: „(199.) *I když pro osvětlení žadatelova případu může za normálních okolností stačit již první pohovor s ním, může být třeba nutné i to, aby posuzovatel žádosti objasnil veškeré zjevné nesrovnalosti ve výpovědi a řešil rozpory v něm formou dalšího pohovoru, a aby našel vysvětlení jakéhokoliv překrucování či zatajování podstatných faktů. Nepravdivá prohlášení nejsou sama o sobě důvodem pro odmítnutí udělení právního postavení uprchlíka a je na posuzovateli žádosti, aby tato prohlášení vyhodnotil ve světle všech okolností případu.*“. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, přičemž má za to, že je také třeba, aby žalovaný nehledal účelově možné rozpory, které mohou být způsobeny jak tlumočením, tak rozdílným chápáním výrazů v různých kulturách, nervozitou žadatele či i obavou žadatele z toho, že jeho příběh, tak jak jej zažil, není dostačující. Je třeba mít na paměti, že některé nesrovnalosti mohou mít i jiné vysvětlení než účelovost výpovědi; např. otázka drobných odchylek v datech, která uvádí žadatel v pohovorech provedených správním orgánem v několikaměsíčním odstupu. Svou roli zde může hrát zapomínání a snaha za každou cenu si při pohovoru vzpomenout na nějaké datum, které ovšem v číselné formě není pro žadatele tak relevantní a zapamatování hodné. Zde je namístě zvážit i doplňující otázky vztahující se nejen ke konkrétnímu datu, ale např. i k ročnímu období či dalším událostem, o kterých ve výpovědi žadatel hovoří. Pokud se tedy žalobce po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany držel jedné dějové linie, jeho výpověď lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a případně i za souladnou s dostupnými informacemi o zemi původu, a pak je třeba z takové výpovědi vycházet.
28. Soud uvádí, že je sice pravdou, že nepravdivé prohlášení nemůže bez dalšího znamenat neudělení mezinárodní ochrany, jak namítá žalobce, neboť tato prohlášení musí být vyhodnocena s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu. Na druhou stranu však výpověď cizince žádajícího o udělení mezinárodní ochrany a jeho příběh, který má pro udělení mezinárodní ochrany poskytovat základ, musí být *věrohodné a konzistentní*,

jinak nemůže být takový žadatel se svou žádostí úspěšný (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, a usnesení NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 4 Azs 73/2015-31). Podle NSS totiž „[n]evěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, naopak znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105).

29. Žalovaný dospěl k závěru, že „příběh“ žalobce věrohodný není, přičemž otázku věrohodnosti posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v řízeních ve věci mezinárodní ochrany hraje mimořádně důležitou roli právě věrohodná výpověď žadatele. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5 A 746/2000, uvedl že „[p]ravdivost tvrzení žadatele a věrohodnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku obav z jeho návratu a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel odvolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově, mnohdy na jeho čestném prohlášení stojí i identita jeho osoby, když nemůže tuto doložit. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele důvody jiné, než jím tvrzené.“
30. Ačkoliv žalobce může sympatizovat s myšlenkou obnovy samostatného státu Biafra, ze správního spisu, ale ani ze žaloby samotné nevyplývá, že by byl v tomto směru jakkoliv politicky aktivní, resp. vykonával jakákoliv politická práva či v tomto ohledu tento politický názor prosazoval v podobě a rozsahu, že by pro tuto činnost byl pronásledován či měl z pronásledování odůvodněný strach.
31. Žalobce nebyl schopen uvést přesné jméno vedoucího představitele IPOB Nwannekaenyi Nnamdi Kanu. Nelze dále souhlasit s žalobním tvrzením, že byl schopen popsat vlajku hnutí či jeho významný den. V případě vlajky uvedl pouze barvy a jejich vodorovné uspořádání, nikoliv však kupříkladu jejich pořadí či to, zda vlajka obsahuje další znaky. Nesdělil přesné datum významného dne Biafry ani nevysvětlil, proč se právě na tento den slaví. Žalobce nebyl schopen dostatečně konkrétně zasadit jednotlivé prvky svého příběhu do časového a místního rámce. Žalobce neuvedl, kdy mělo dojít k návštěvě vedoucího představitele IPOB Nwannekaenyi Nnamdi Kanu v Praze a kde se mělo uskutečnit setkání s ním nebo kolikrát a kde se zúčastnil demonstrací. Srozumitelně ani neuvedl, kdy se měl stát členem IPOB. Během prvního pohovoru tvrdil, že členem BIAFRA se stal v roce 2010, ale z doplňujícího pohovoru vyplývá, že členem IPOB se stal až v roce 2014. Ačkoliv z protokolu o prvním pohovoru vyplývá, že k podstatné změně mělo dojít v roce 2010, neboť „si své dědictví uvědomil v roce 2010 a k té myšlence [...]se přidal“ (myšlence samostatnosti Biafry), podle doplňujícího pohovoru se členem IPOB stal až v roce 2014 (mimo jiné mu měl být předán členský průkaz). Podle protokolu o doplňujícím pohovoru se jeho postavení lišilo v tom, že do roku 2014 neměl být nijak aktivní. Dále ale z protokolu o doplňujícím pohovoru vyplývá, že už v letech 2008 a 2009 se o tu organizaci zajímal a že se v letech 2008 až 2012 účastnil akcí. Není pak ale jasné, v čem mělo členství žalobce spočívat v období 2010 až 2014 a v čem se lišilo od předcházejícího období 2008 až 2010. Tyto nejasnosti žalobce neodstraňuje ani v žalobě, spíše naopak. Nedůvodně pak namítá, že se jej žalovaný měl během prvního pohovoru dotázat, v jaké konkrétní organizaci působí, neboť během prvního pohovoru uvedl, že je členem organizace BIAFRA.

32. Tvrzení žalobce, že se o jednotlivé reálie, které s myšlenkou samostatnosti Biafry jako takovou nemají příliš společného, nezajímá, dostatečné a rozumné vysvětlení neposkytují. Žalobce je osobou průměrného intelektu [*závěry znalce z trestního řízení na str. 10 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 41 T 4/2015*], u které lze znalost těchto základních informací týkajících se hnutí za samostatnost Biafry, jejíž potřebu si měl uvědomit již v roce 2010, předpokládat. Je tedy proto namístě dát za pravdu žalovanému, že tvrzení žalobce jsou neurčitá a často zmatená a svědčí pouze o obecném povědomí žalobce stran myšlenky obnovy Biafry, nikoliv však o jeho aktivní politickém životě, jak se snaží žalobce tvrdit. Žalobce přitom má být členem kmene I., jehož příslušníci se dle informací o zemi původu skutečně již desítky let snaží o dosažení samostatnosti a nezávislosti na centrální nigerijské vládě.
33. Co se týče tvrzených útoků na demonstrace, žalobce ani v žalobě neuvedl místo či přesné datum, kde k útokům konkrétně mělo dojít (byť už nebyl pod tlakem dané situace a věc si mohl dostatečně promyslet). Neuvedl to přesto, že se měly uskutečnit v období několika prvních měsíců roku 2014 (a mělo dokonce jít o první veřejné aktivity žalobce jako člena IPOB). Pouze zcela obecně konstatoval, že k nim došlo ve dvou největších nigerijských městech, tj. Lagosu a Abě. Žalobce si stran doby demonstrací během prvního pohovoru odporoval dokonce několikrát: nejprve tvrdil, že ke dvěma útokům v Abě došlo v dubnu 2014, aby poté uvedl, že v Abě k útokům, o kterých mluvil, došlo v únoru a březnu 2014; na začátku pohovoru (s vysvětlením, že nemá k dispozici cestovní pas) uvedl, že do Nigérie se vrátil v prosinci 2013 a strávil tam asi 2,5 měsíce; pak by se však těžko mohl účastnit demonstrací v březnu či dubnu 2014. Během doplňujícího pohovoru navíc uvedl, že útok na něj byl spáchán v roce 2013. Žalovaný nadto tato tvrzení posoudil v kontextu s informacemi o zemi původu, z nichž vyplývá, že k takovým útokům před rokem 2015 ze strany vlády nedocházelo. Až v roce 2017 začala nigerijská vláda postupovat v souladu se zákony vůči členům MASSOB, které žalobce postavil na roveň členů IPOB [viz Informace MZV ČR, č. j. 113904/2017-LPTP ze dne 23. 11. 2017 o postavení Hnutí za obnovu samostatného státu Biafra (MASSOB)]. Útoky žalobce popsal jen velice zběžně, obecně a nekonzistentně, byť k takovému popisu žádné relevantní zdůvodnění neuvedl (a to ani v žalobě). K útoku v Lagosu, jedinému konkrétněji popsanému útoku zprvu uvedl, že když jel v autobuse, viděl ozbrojené lidi, kteří začali střílet, aby později během stejného pohovoru sdělil, že (jednoho) střelce nezná, byl v civilu, přišel a začal útočit na lidi; bylo to v hospodě, přičemž žalobce spolu s ostatními stáli před hospodou; pokračoval slovy, že oni (útočníci) přijeli dodávkou a začali útočit a že se snažili před útočnickými uniknout. Na poznámku, že dříve hovořil o jediném útočnickovi, reagoval, že to neříkal, že byla to skupina útočnicků. Rovněž v reakci na žádost o vysvětlení, že uvedl, že stříleli v hospodě, aby nyní uvedl, že stříleli před hospodou, pouze zopakoval, že to byla hospoda (garáž), a útočníci přijeli a začali střílet, a věděli, že jsou členy komunity I.. Jak se dozvěděli, kde jsou, to žalobce jasně nevysvětlil, dodal, že když jsou ve skupině, baví se jejich jazykem a tak se to asi střelci dozvěděli. Fakt, že dříve hovořil o tom, že jel v autobuse a viděl ozbrojené lidi, kteří začali střílet, opět neobjasnil, respektive toto tvrzení popřel s tím, že neříkal, že jel autobusem, ale útočníci byli v autobuse, dodávce. Žalobci byl na jeho žádost pohovor zpětně přetlumočen, jakoukoli chybu v zaznamenaném popisu události útoku neuvedl a nepožadoval ani žádnou změnu, byť tak v jiných místech pohovoru učinil. Daný popis je zcela obecný, nekonzistentní a ve výsledku nesrozumitelný.
34. Tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že na demonstracích, kterých se měl účastnit, byl zadržen, představuje novou skutečnost, kterou žalobce ve své výpovědi (během pohovoru)

neuevdl, ač tak učinit mohl. V případě, že by žalobce byl skutečně zadržen bezpečnostními složkami či jinými státními orgány, tuto skutečnost by spíše neopomenul zmínit. Naopak během pohovorů žalobce jednoznačně uvedl, že před všemi útoky, které zažil, se mu podařilo utéct. Pokud se mu ale podařilo utéct, nemohl pak být zadržen.

35. Soud proto nemá za to, že by žalovaný posuzoval výpověď žalobce tendenčně se snahou najít v ní rozpory. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá postupný výčet rozporů a nekonzistentností v jednotlivých tvrzeních žalobce. Tyto rozpory mají oporu v protokolech o pohovoru ze dne 6. 3. 2018 a doplňujícím pohovoru ze dne 18. 2. 2019. Žalobci byl rovněž dán prostor k vysvětlení rozporů v jeho původní výpovědi, a to v rámci doplňujícího pohovoru, nicméně dané rozpory i přesto nevysvětlil. Žalobce žije v evropském civilizačním okruhu minimálně od roku 2006, přičemž na území ČR měl i trvalý pobyt, ožer.
36. Má-li být, jak správně žalobce uvádí, otázka věrohodnosti posouzena s ohledem na všechny okolnosti případu, je třeba rovněž poukázat na řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, v němž byla výpověď žalobce rovněž posouzena jako nedůvěryhodná. Důvodem tehdejší žádosti bylo rovněž pronásledování z politických důvodů, a to pro politickou činnost rodiny žalobce v rámci jedné z hlavních politických stran v Nigérii – People's Democratic Party.
37. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele, tj. v projednávané věci žalobce, a žalovaného. Podle soudu žalobce účinně nezpochybnil závěr žalovaného o nevěrohodnosti a nekonzistentnosti svých tvrzení relevantních z hlediska udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tj. ohledně svého azylového příběhu. Žalobce tak nesplnil svou povinnost součinnosti podle § 49a odst. 1 zákona o azylu. Jednotlivé rozpory a nekonzistentnost žalobce neodstranil ani v žalobě, spíše naopak (srov. výše). Jestliže je azylový příběh žalobce nevěrohodný a nekonzistentní, nemohlo pak být ani *zjištěno*, že dochází k jeho pronásledování pro uplatňování politických práv nebo že má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Soud proto neshledal, že by žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí věci (§ 23 odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 3 a § 50 správního řádu), jak žalobce namítá. Za takové situace je pak rovněž zjišťování aktuální situace členů IPOB a MASSOB a jejich současné postavení v zemi původu žalobce v projednávané věci bezpředmětné, neboť se z podstaty věci osoby žalobce týká.
38. Námitka žalobce, že žalovaný nesprávně zhodnotil výpověď žalobce jako nedůvěryhodnou, zejména ve vztahu k výkonu politických práv žalobce v rámci organizace IPOB či ve vztahu k myšlence obnovy Biafry, a z toho důvodu by mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu, je proto nedůvodná.
39. Žalobce rovněž namítl, že neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu by mělo za následek porušení mezinárodních závazků ČR, konkrétně by tímto bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.
40. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
41. Podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

42. K této žalobní námitce soud uvádí, že z Evropské úmluvy o lidských právech vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Základem pro posuzování zásahu do práva podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech pak musí být dostatečná tvrzení, která prokazují, že v případě návratu do země původu bude soukromý či rodinný život, respektive jeho přenos ze země, kde cizinec žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62).
43. Pojem rodinného života není Evropskou úmluvou o lidských právech definován, je však vykládán poměrně extenzivně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Vztahem zakládajícím rodinný život je především vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, přičemž důraz je kladen na *fungující*, nikoli pouze formální, *rodinné vztahy* (srov. např. rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1986 ve věci K. proti Spojenému království, stížnost č. 11468/85, dostupné na <http://echr.coe.int>). Reálné vztahy mezi rodiči a jejich dětmi do kategorie rodinného života spadají rovněž.
44. Ačkoliv má žalobce na území ČR manželku a dceru, které jsou obě státními občankami ČR, tak jejich vztahy se žalobcem rozhodně nenaplnují výše uvedenou definici fungujících a skutečných rodinných vztahů. Rozluka žalobce s jeho manželkou nenastala až po odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody, jak se snaží žalobce nyní tvrdit, ale dokonce ještě před tímto okamžikem. V trestním řízení vedeném proti žalobci sám žalobce uvedl (viz str. 6 a 7 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 41 T 4/2015), že od listopadu roku 2013 žije sám v P. po odluce s manželkou a jeho dcera žije v R. p. R. s její babičkou z matčiny strany. Vzhledem k tomu, že k okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce s manželkou a dcerou již skoro pět let nežil (a tyto jej ani jednou nenavštívily ve vězení či jinak s ním komunikovaly v průběhu výkonu trestu odnětí svobody), lze těžko dojít k závěru, že je zde skutečný a fungující vztah manžela a manželky, jakož i otce a dcery. O tom svědčí i nezáměr jeho manželky a dcery navázat jakoukoliv komunikaci se žalobcem (což ostatně sám žalobce potvrzuje), byť měl komunikovat se svojí tchýní. Rovněž tvrzení žalobce o tom, že se snaží své rodinné vztahy napravit, je podle soudu nedostatečné, neboť žalobce po propuštění z vězení žil v N., nyní již v P., přičemž manželka s dcerou žijí v R. p. R.. Z pohovoru ani z žalobních tvrzení nevyplývá, že by se žalobce reálně snažil o obnovení rodinných vztahů, natož aby tyto existovaly. Také skutečnost, že dosud nebyl podán návrh na rozvod, je irelevantní, neboť z povahy výše uvedeného vyplývá, že svazek žalobce a jeho manželky je již pouze svazkem formálním. Tvrzení žalobce proto nelze podle soudu považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do jeho soukromého či rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, tj. ani o hrozbě vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení

úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. září 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce